

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

episcopus ab Apostolo Christi tanta esset tormenta plagasque perpeffus, extimuit multum, atque anathematizato omni idololatriæ cultu, abdicato connubio non legitimo, suscepit fidem Christi, & baptizatus, ecclesie rebus, quantum valuit, in omnibus consulere ac fauere curauit. Misit etiam in Galliam, & reuocauit Mellitum & Iustum, eosque ad suas ecclesias liberè instituendas redire precepit. Qui post annum, ex quo abierant, reuersi sunt: & Iustus quidem ad ciuitatem Rossi, cui prefuera, redijt: Mellitum verò Londonienses episcopum recipere noluerunt, idololatriæ pontificibus magis seruire gaudentes. Non enim tanta erat ei, quanta patri ipsius, regni potestas, vt etiam nolentibus ac contradicentibus paganis antistitem suæ possèt ecclesie reddere. Veruntamen ipse cum sua gente, ex quo ad Dominum cõuersus est, diuinis se studuit mancipare preceptis. Denique & in monasterio beatissimi Apostolorum principis, ecclesiam sanctæ Dei genitricis fecit, quam consecrauit archiepiscopus Mellitus.

Ex cap. 7. Hoc enim regnante rege, beatus archiepiscopus Laurentius regnum cęleste conscendit, atque in ecclesia & monasterio sancti Apostoli Petri, iuxta predecessorem suum Augustinum sepultus est, die quarto Nonarum Februariarum.

DE S. CELERINO ETC. EX EPISTOLIS
BEATISSIMI CYPRIANI EPISCOPI ET MARTYRIS.

EST LIB. 4. EPISTOLA 5.

Cyprianus presbyteris, & diaconibus & plebi vniuersæ fratribus salutem.

3. FEBRUAR.

Gnoscenda & amplectenda sunt, fratres dilectissimi, beneficia diuina, quibus Ecclesiam suam Dominus illustrare temporibus nostris & honestare dignatus est, commeatu dādo bonis confessoribus suis, & martyribus gloriosis: vt qui sublimiter Christum confessi essent, Clerum postmodum Christi ministerijs Ecclesiasticis adornarent. Exultate itaque & gaudeat nobiscum, lectis literis nostris, quibus ego & collegæ mei, qui presentes aderāt, referimus ad vos Celerinum fratrem nostrum, virtutibus pariter & moribus gloriosum, Clero nostro non humana suffragatione, sed diuina dignatione coniunctum: qui cum consentire dubitaret Ecclesie, ipsius admonitu & hortatu in visione per noctem compulsus est, nè negaret, nobis suadetibus: cui plus licuit, & coëgit, quia nec fas fuerat, nec decebat sine honore Ecclesiastico esse, quem sic Dominus honorauit cęlestis gloria dignitate. Hic ad

Fortitudo
S. Celerini.

temporis nostri prælium primus, hic inter Christi milites antesignanus, hic inter persecutionis initia feruentia cum ipso infestationis principe & authore congressus, dum inexpugnabili firmitate certaminis sui aduersarium vincit, vincendi ceteris viam fecit, non breui compendio vulnerum victor, sed adherentibus diu & permanentibus pœnis longæ colluctationis miraculo triumphator, per decem & nouem dies custodia carceris septus, in neruo ac ferro fuit: sed posito in vinculis corpore, solutus ac liber spiritus mansit. Caro famis ac sitis diurnitate contabuit, sed animā fide & virtute viuentem, nutrimentis spiritalibus Deus pavit. Iacuit inter pœnas pœnis suis fortior, inclusus in cludentibus maior, iacēs stantibus celsior, vincientibus firmior victus, sublimior iudicantibus iudicatus. Et quantum ligati neruo pedes essent, calcatus serpens & obtritus & victus est. Lucent in corpore glorioso clara vulnerum signa, eminent & apparet in neruis hominis ac membris, longa tabe consumptis, expressa vestigia.

Dies nouen
decim in
neruo & fer
ro est.

Iohan. 20.

Sunt magna, sunt mira, quæ de virtutibus eius ac laudibus fraternitas audiat. Et si aliquis Thomæ similis extiterit, qui minus auribus credat, nec oculorum fides deest, vt quis quod audit, & videat. In seruo Dei victoriam gloria vulnerum fecit, gloriam cicatricum memoria custodit. Nec rudis iste aut nouus est in Celerino charissimo nostro titulus gloriarum: per vestigia cognationis suæ graditur, parentibus ac propinquis suis honore consimili diuinæ dignationis æquatur. Auia eius Celerina iam pridem martyrio coronata est, item patruus eius & auunculus, Laurentinus & Ignatius, in castris & ipsi quondam secularibus militantes, sed veri & spiritales Dei milites, dum diabolum Christi

Celerina.

Laurētini.
Ignatius.

in confessione prosternunt, palmas à Domino & coronas illustri passione meruerunt. Sacrificia pro eis semper, vt meministis, offerimus, quotiès martyrum passiones & dies anniuersaria commemoratione celebramus. Nec degener ergò esse, nec minor poterat, quem sic domesticis exemplis virtutis ac fidei prouocabat familia dignitas & generosa nobilitas. Quòd si in familia seculari prædicationis & laudis est, esse patritium: quanto maioris laudis & honoris est, fieri in cælesti prædicatione generosum? Non inuenio, quem beatiorem magis dicam, vtrumne illos de posteritate tam clara, an hunc de origine gloriosa: ità æqualiter apud eos recurrit & com meat diuina dignatio, vt & illorum coronam dignitas sobolis illustret, & huius gloriã sublimitas generis illuminet.

Hunc ad nos, fratres dilectissimi, cum tanta Domini dignatione venientem, testimonio & miraculo eius ipsius, qui se persecutus fuerat, illustrem, quid aliud, quàm super palpitem, id est, super tribunal Ecclesiæ oportebat imponi, vt loci altioris celsitate subnixus, & plebi vniuersæ pro honoris sui claritate conspicuus, legat præcepta & Euangelium Domini, quæ fortiter ac fideliter sequitur: vox Dominum confessã, in his quotidie, quæ Dominus locutus est, audiatur? Viderit, an sit vltior gradus, ad quem profici in Ecclesia possit. Nihil est, in quo magis confessor fratribus proficit, quàm vt dum Euangelica lectio de ore eius auditur, lectoris fidem quisquis audièrit, imitetur. Iungendus in lectione Aurelio fuerat, cum quo & Domini honoris societate coniunctus est, cum quo omnibus virtutis & laudis insignibus copulatus est. Pares ambo & vterque consimiles. In quantũ gloria sublimes, in tantũ verecũdia humiles: quantũ diuina dignatione promoti, tantum sua quiete & tràquillitate submissi, & virtutum pariter & morum singulis exempla præbentes, & congressioni & paci congruentes: illic robore, híc pudore laudabiles. In talibus seruis lætatur Dominus. In eiusmodi confessoribus gloria tur, quorum secta & conuersatio sic proficit ad præconium gloriæ, vt magisterium ceteris præbeat disciplinæ. Ad hoc eos Christus esse híc in Ecclesia diu voluit, ad hoc de media morte subtraçtos, quadam dixerim resurrectione circa eos facta, incolomes reseruauit: vt dum nihil in honore sublimius, nihil in humilitate submissius à fratribus cernitur, hos eisdem fraternitas sectata comitetur. Hos tamen lectores interim constitutos sciatis, quia oportebat lucernam super candelabrum poni, vnde omnibus luceat: & gloriosos vultus in loco altiori constitui, vbi ab omni fraternitate circumstante conspecti, incitamentum gloriæ videntibus præbeant. Ceterum presbyterij honorem designasse nos illis iam sciatis, vt & sportulis iisdem cum presbyteris honorentur, & diuisiones mensuratas æquatis quantitibus partiantur, sessuri nobiscum prouectis & corroboratis annis suis: quanuis in nullo minor possit videri ætatis indole, qui consummauit ætatem gloriæ dignitate. Opto vos, fratres charissimi ac desideratissimi, semper benè valere.

Nota de sacrificijs & diebus cælestibus martyrum.

Matth. 5.

VITA ET MARTYRIUM SANCTI ET GLORIOSI MARTYRIS BLASII, EPISCOPI

Sebastæ & sociorum, auctore Simeone Metaphraste.

Quo tempore vigeat cultus simulacrorum, & multi homines adorabant signa & res creatas, tunc etiam florebat fides omnium sanctorum, cum quibus fides quoque sancti & gloriosi martyris Blasii. Hic ergò sanctus & venerandus vir Blasius, cum toto tempore vitam egisset mansuetam & mitem, sicut scriptum est in Iob, erat innocens, inculpatus, verus, pius & religiosus, abstinens ab omni opere malo. Quamobrem propter puram vitam & quæ nulli affinis erat reprehensionis, qui in ciuitate Sebastæ Cappadociæ erant fideles, eum creauerunt Episcopum. Is autem profectus in montem, qui dicitur Argeus, habitabat in spelunca, feræque ad eum conueniebant, & ab eo benedicebantur: & si contigisset vnã ex eis incidere in eius meditationem, tanquàm ratione præditæ, expectabant ad speluncam, & nisi imposuisset eis manus, eas benedicens, à sancto minimè recedebant.

3. FEBRUAR.
Per antiquum
Martyrologium
Romanum.
Itemque Vsu
ardus & Ado
cum habet
15. Februarij
in antiquis
MS. externis
pluribus.
Iob 1.
Matth. 5.
Degit in
spelunca.

In illis autem diebus iussit Præses Agricolaus capi omne genus animalium; vt sancti, qui tunc erant, martyres ab eis consumerentur; & cum eis depugnarent. In montes verò egressi venatores, venerunt etiam in montem, qui dicitur Argeus; in quo latebat sanctus & venerandus vir Blasius. Cùm autem appropinquassent speluncæ; & vidissent in eius ingressu multitudinem agrestium animalium, quæ adstant & exiliebant, dixerunt inter se: Quid hoc sibi vult; & cùm venissent propius, inuenerunt intra speluncam S. Blasium, sedentem tanquàm in thalamo; & diuidentem vnicuique id, quod erat ei opus, per benedictionem atque curationes, & Deo fundentem preces. Qui statim reuersi, renuntiârunt Præsidi Agricolaus quæ viderant. Præses verò iussit plures milites cum eis proficisci; vt quoscumque illic inuenissent latentes Christianos, ad eum adducerent. Euntes autem in montem, qui missi fuerant milites, & ingressi speluncam, inuenerunt solum sanctum, orantem & laudantem Dominum, & dixerunt ei; Egrede te Præses. Cùm eos verò vidisset S. Blasius; valdè lætatus est; & dixit; Adeste, eamus simul, ô filij mei; enim recordatus est Dominus. In hac enim nocte ter mihi apparuit, dicens; Surge, offer mihi sacrificia pro more tui sacerdotij. Nunc ergò filij mei, benè venistis. Dominus meus Iesus Christus sit vobiscum.

Dominus
ei apparet.

Dum autem ipsi venirent; in via conuertebantur gentiles ad Dei cognitionem per eius mansuetudinem & doctrinam. Etenim per eius preces faciebat Dominus curationes; & cùm ad eum afferrentur ægrotis; imponens manus, dimittebat sanos. Non solum autem curabat homines; sed etiam iumenta & bestias. Cùm itaque contigisset aliquem os deuorare, vel aliquid eiusmodi; repente ad eum afferebant patientem; & per sanctas suas preces eum statim reddebat sanum. Cõtigit itaque, vt filius cuiusdam mulieris, quæ eum habebat vnicum, partem piscis comedens, os repente deuoraret; & mutus maneret. Cùm ergò mater pueri de sancto audiuisset, eum allatum proiecit ad eius pedes semimortuum; cum fletu clamans & dicens sancto; Miserere mei filij serue seruatoris nostri Iesu Christi; est enim mihi vnigena; narrauitque sancto; quid filio suo repente accidisset. Sanctus autem Dei & magnus sacerdos Blasius, manu imposta gutturi pueri; sic orauit; extendens in celum oculos, & Deo dicens; Qui ijs, qui te inuocabant in veritate, præstò fuisi adiutor, ô Seruator, audi meas preces, & spinâ infixam huic puero, tua, quæ sub aspectum non cadit, virtute ei exime, eum curans; & deceterò, seu in hominibus, seu in pueris, seu in bestiis tale quid contigerit, illic autem recordatus fuerit aliquis mei nominis, dicens; Deus, intercessione serui tui Blasij, accelera tuum auxilium; fac citò in eo curationem ad gloriam & honorem sancti tui nominis; & cùm ipse hæc dixisset; puerum statim sanum restituit sicut prius, & eum reddidit matri suæ; ore nunquàm silente Deum laudantem atque glorificantem. Hominum autem sermone celebrabatur Dei martyr & Episcopus Blasius; non solum Sebastæ; sed etiam Nicapoli, erat enim eruditus etiam in scientia medendi.

Homines
& iumenta
curat.

In itinere verò ingrediente sancto; contigit vt cuiusdam pauperula mulieris, quæ vnum habebat porcum & nihil aliud; porcus à lupo raperetur. Mulier autem, quæ erat fidelis, accessit ad sanctum martyrem contra feram. Sanctus verò Christi sacerdos & martyr Blasius subridens, dixit ei; Nè sis tristis, ô mulier; nec lachrymeris. Tibi enim reddetur porcus viuus & illesus. Sanctus autem cœpit iter ingredire; eo verò ingrediente, lupo, qui porcum illesum conferuauerat, eum reddidit viduæ. Ingresso autem sancto in metropolim Sebasteam; iussit Præses Agricolaus eum conijci in custodiam. Die verò sequenti sedens Præses in tribunali, iussit adduci sanctum Blasium. Cùm is autem adstitisset, videns eum Præses, cœpit primùm cum eo agere blanditijs; & prius eum salutat; dicens; Salue charissime Blasij, deorum amice & nosster. Sanctus autem Blasius dicit ei; Salue tu quoque Præses optime. Nè eos verò dicas deos, sed demonia; quæ quidem tradentur igni æterno cum ijs, qui ea colunt. His Præses ira percitus, iussit eum agrestibus baculis verberari. Multis autem horis verberatus martyr Christi Blasius; dicit Præsidi; O nullo sensu prædite & deceptor animarum; putas me per tua tormenta abducere à Dei mei confessione; Sed non potes. Habeo enim Iesum Christum, qui me corroborat. Deceterò fac, quod volueris.

Lupus red-
dit viduæ
porcum.

Cæditur
agrestibus
baculis.

Reducitur
in carcerem.

Cùm autem non potuisset impius Præses eum à fide abducere; iussit eum rursus duci in carcerem. Cùm verò accepisset pia anus & vidua sancti martyris Blasij tolerantiam, & eius fidei constantiam; cùm occidisset porcum, quem à fera acceperat iussu sancti mar-

martyris, & coxisset caput & pedes, & in canistrum iecisset ex seminibus terræ, & aliquibus alijs ex sua paupertate cum fructibus; cereosque accēdisset, attulit ad sanctum martyrem in custodiam; & procidit ad eius pedes, rogans vt ex eis fumeret. Cū gratias autem egisset sanctus, & ex eis sumpisset; ei benedixit, & ei mandauit, dicens; Mulier, in hoc habitu perage mei commemorationem; & in domo tua non deficiet omne bonum à Deo meo. Sed & si quis te hoc modo imitans, mei peregerit commemorationem; habebit à Deo meo perpetuum donum & benedictionem omnibus diebus vitę suę. Et veneranda quidem illa & beata anus, accepto mandato à sancto martyre Blasio, Deum laudans, abiit letata in domum suam; & impleta fuit in hac beata vidua scriptura; quę dicit; Dicitur vbiquę, quod fecit ipsa, ad eius memoriam.

Matt. 26.

Tyrannus autem cū secundo progressus sedisset in tribunali; iussit adduci Dei martyrem. Quo adducto; dicit ei Pręses; Blasii, dijs ne sacrificas; an vis malę perire? Dixit sanctus Blasius; Dij, qui cælum & terram non fecerunt, pereant. Quam tu autem mihi minaris mortem; ea mihi vitam æternam conciliabit. Pręses verò cū vidisset eius fidem immutabilem; iussit eum in ligno suspensum cędi vehementer. Cū diu autem cederetur martyr Dei Blasius; dicit Duci; O impie & inique; putas ne me terrere plagis? Habeo Iesum Christum, qui me corroborat; & non timeo tua, quę videntur, tormenta; adspiciens ad bona, quę expectantur, quę sunt promissa ijs, qui ipsam quęrunt. Tunc iussit Pręses eum de ligno deponi. Cū fuisset autem depositus; iussit eum rursus conijci in custodiam. Cū verò abduceretur in custodiam sanctus martyr Blasius; ecce septem mulieres pię & timentes Deum, eum sequebantur, excipientes sanguinem; qui ex ipso distillabat, & seipsas vngentes. Quas cū vidissent lictores & apprehendissent; dixerunt ad Pręsidem; ei dicentes; Hęc quoquę sunt Christianę. Cū eas autem Pręses vidisset; dicit eis; Persuadeamini, & dijs sacrificate; vt magnos honores à me cōsequamini. Venerandę verò & sanctę mulieres illę respondentes, dixerunt ei; Si vis, ó Pręses, vt dijs tuis sacrificemus, eamus prope lacum; & tu quidem immitte deos tuos in saccum; & eos plumbo obsigna. Nos autē cū abluerimus vultus nostros in lacu; accedemus; & eis sacrificabimus. His letatus Pręses; ad eas adduxit deos suos. Illę autem cū eos accepissent; deiecerunt & demerserunt in profundo lacus.

Ierem. 10.

Iterum verberatur.

7. Fœminę cōprehenduntur.

Demergūt simulacra deorū fallorum in lacu.

Cū hæc vidisset Pręses, & furore fuisset percitus; valdę rugiēs sicut leo, & plaudens manibus; fuit admodum iratus militibus, & dixit eis; O pessimi ministri; cur non deos retinuistis, nē in profundum lacus iniicerentur? Respondentes autem milites, dixerunt Pręsidj; O optime Pręses, dolum tibi locutę sunt hæc mulieres; & deos tuos demerserūt. Nos verò hoc nescientes; eos non tenuimus. Dixerunt autem illę sanctę & venerandę mulieres; Deus verus dolum non patitur; sed surda ligna & lapides, & aurum & argentum; & omnes, qui cōsidunt in eis. Tunc furore percitus Pręses, iussit fornacem accendi vehementissimam, & dissolui plumbum, & ferreos afferri pectines, & septem æneas laminas candesceri; splendidum autem linteum extendi in alio loco; dixitq; sanctis mulieribus; Eligite vnum ex duobus, aut adorare & dijs sacrificare, & conseruare animas vestras, ambulantes in linteo; aut, si nolitis, experiri tormenta, quę sunt vobis parata. Vna verò ex ijs, habens duos pueros; rapuit linteum & iniecit in fornacem; & id combussit. Pueri autem dicebant matri suę; Venerāda mater nostra, nē sinas nos in hac terra interire; sed quomodò nos impleuisti pulchro & syncero & suauissimo tuo lacte; nos quoquę imple regno cælorum.

Pręses autem iussit eas suspendi; & earum carnes lacerari pectinibus ferreis. Videbant verò milites ex earum carnibus manare lac pro sanguine; Quinetiam earum carnes cernebantur vt nix candidę. Angeli enim Domini, qui descenderant, cū eas curāssent, dicebant eis; Nē timeatis. Bonus enim operarius cū a state inceperit & perfectus, & à Domino operis fuerit benedictus; & mercedem eius acceperit; letus vadit in domum suam. Sic ergò vos quoquę decertate; vt à Seruatore nostro Iesu Christo æternam & quę nunquā desinit; vitam accipiatis. Tunc Pręses iussit eas depositas iaci in caminum. Cū autem iactę fuissent; protinūs cessauit ignis; & eictę sunt ex fornace ille sæ conseruatę sanctę mulieres. Dicit verò eis Pręses; Abiectis vestris prestigijs, accedite; & dijs meis sacrificate. Sanctę autem septem mulieres, tanquā vno ore dixerunt ei; Nē tibi benę sit, ó fili diaboli; vt nos relinquamus Dominum nostrum Iesum Christum; & adoremus lapides & ligna, quę sunt similiter atquę tu, surda & nullo sensu

Sanctę fœminę torquentur.

Mittuntur in caminū.

prædita. De cetero fac in nos, quod velis. Nam nos quoque vocatæ sumus in regnum cælorum. Tunc ira percitus Præses, tulit in eas sententiam? & accipientes eas lictores, duxerunt eas ad locum eis propositum.

Sanctæ autem septem mulieres cum venissent ad locum, in quo erant consummata da? rogârunt lictores, dicentes; Concedite nobis, vt parumpèr precemur? & flexis in terram genibus, sic dixerunt; Gloria tibi magno & glorificato nostro Deo. Gloria tibi Christe? qui regnas in secula? qui nos vocasti in viam bonitatis tuæ. Quis est enim magnus, sicut tu Deus noster? qui nos fecisti recedere à tenebris, & vocasti nos ad veram lucem & suauissimam? Quam obrem rogamus te Domine, nos connumera cum prima martyre tua Tecla? accipiens intercessionem sanctissimi patris nostri & sanctæ fuissent precata mulieres? & è solo surrexissent? & manus suas extendissent? & oculis in cælum suspexissent? mundo corde & vno animo Deo dixerunt; Gloria tibi Domine Deus noster, qui nos dignatus es sistere ad hanc tuam aram, tanquam agnas immaculatas & ratione præditas? nostras quoque animas suscipe in cælesti tua ara? vt bonus & benignus. Pueri autem accedentes ad matrem, dixerunt ei; Mater, coronæ vobis sunt paratæ apud Deum cælestem. Nos ergo & commenda sanctissimo & forti athleta, Episcopo nostro & Pastori Blasio. Tunc spiculator abscidit capita septem sanctarum mulierum? & occultè fuerunt consummata.

Post hæc autem iubet Præses sanctum Blasium educi è custodia. Quo educto, dicit ei; Dijs ne modò sacrificas, an non? Dicit ei sanctus Blasius; Miser, cum sis cæcus? non vides veram lucem. Quis enim homo, qui Deum viuum vnquam cognouit, mortuis simulacris sacrificat? aut ea adorat? Tu ergo tenebris in uoluntate & inique? scias te Deum viuum dimisisse? & adorare lapides nullo sensu præditos. Sed ego nõ timebo minas tuas. Vt vis ergo, me torqueret? tibi carnes meas? Deus autem habet animæ potestatem. Præses dicit sancto; Si te proiecero in lacum? quid tibi proderit, quem dicis, Christus, quem etiam adoras? Dixit sanctus Blasius; Cece & nullo sensu prædite, adulterina adoras? & putas te esse saluum. Ego autem Christum viuum colens? non ostendam tibi in aqua Dei mei virtutes? Tunc iussit Præses eum iaci in lacum. Sanctus verò præueniens, obsignauit aquam? quæ stetit perinde ac si fuisset pons. Sedensque in medio lacus, dixit lictoribus; Si habetis deos? ostendite eorum virtutes? & vos quoque ingredimini. Statimque ingressi sexaginta & octo viri, submersi sunt in profundo aquæ. Tunc angelus Domini descendens ad sanctum, dicit ei; Gratia plena & præclara anima? Dei Pontifex, egredere ex aqua? & accipe à Deo tibi paratam æternam coronam.

Sanctus autem Blasius cum ex aqua surrexisset, tanquam super terram ambulans, est egressus? & resplenduit facies eius sicut lux? ad eum vt mirarentur, qui eum videbant. Præses verò dixit ei; Adeone, ô miser, statuisi dijs non sacrificare? Dixit sanctus Blasius; Scias Tyranne sanguiuore, me esse seruum Christi? & nunquam demonibus esse sacrificaturum. Tunc ira percitus Præses? tulit in eum sententiam? dicens; Blasius, qui mihi non paruit, & Imperatorem contempsit, & deos probris affecit? & sexaginta octo viros perdidit? gladio truncetur capite simul cum duobus pueris. Accepta autem sententia, cum venisset ad locum? stans sanctus, precatus est Dominum, dicens; Domine Deus virtutum, qui me liberasti à simulacris? qui tenebras fecisti lucem, & errorem veritatem? qui sedes super Cherubim, & aperis cataractas cælorum? qui extendis arcum tuum in manu tua? qui diabolum humilem & abiectum reddidisti, & draconem confixisti? audi me seruum tuum? & quicumque ad hanc aram tuam accesserit, & quamcunque spinam aut os deuorauerit, aut varijs fuerit vexatus morbis, aut in afflictione fuerit, aut in necessitate persecutionis, imple vnus cuiusque cordis petitionem Domine, vt bonus & clemens? Quoniam es semper glorificandus? nunc & in secula. Cum hæc autem esset precatus, Christus descendit de cælo tanquam nubes? & eum obumbravit? & dicit ei Seruator; Omnes petitiones eorum implebo propter te, athleta mi dilecte. Non hæc autem solùm? sed etiam faciam, vt precatus es viduæ, & benedicam omnem domum, quæ tu celebrat memoriam? & penaria eorum replebo omnibus bonis propter pulchram tuam confessionem & fidem, quam in me habes. Hæc cum Dominus locutus esset martyri, cum eum antea eduxisset spiculator è pretorio cum duobus infantibus, capita eis amputauit in Sebastea ciuitate, intra moenia supra petram? vndecimo mensis Februarij.

Fide.

Decollatur
cū 2. pueris,
Ano. 266.

Fideles autem & pij viri deposuerunt eum in ipso loco; vbi etiam vsque in hodiernum diem multæ curationes peraguntur ad Dei gloriam.

Cùm verò accepisset veneranda & pia anus consummationem beati martyris Blasij, celebravit eius memoriam eo ritu, quo celebravit in custodia? & non solum cognatis misit ex feminibus terræ benedictiones & ex reliquis, sed etiã omnibus amicis. Qui vicissim imitantes; rursus in eodem tempore remiserunt non solum fideli viduæ; sed etiam omnibus suis amicis & cognatis. Vndè etiam traditum est hoc pulchrum & bonum exemplum vsque in hodiernum diem omnibus, qui fideliter peragunt venerandam memoriam sancti martyris Blasij, cum lampadibus & hymnis & magno epulo? Ad gloriam omnipotentis Dei & Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia simul cum sancto & viuifico spiritu; nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

SANCTORVM PHILOROMI ET PHILEAE
MARTYRIVM, EX LIB. 8. CAP. 10. ECCLES. HIST.

Eusebij Casareens. interprete Iohanne Christophorsono Anglo.

Atque isti martyres admiratione digni quidem fuerunt: sed illi præ ceteris videbantur egregiè admirabiles, qui quavis diuitijs, nobilitate, gloria, eloquentia & philosophiæ cognitione illustres essent, hæc omnia tamè pro vera pietate & fide in Seruatorem & Dominum nostrum Iesum Christum, pro nihilo ducerent. Talis erat Philoromus, vir magistratum, non illum quidem vulgarem adeptus, sed ad Imperatoris negocia Alexãdriæ procuranda delectus: qui non sine magna gloria & honore, vt Romanorum mos fert, à satellitibus stipatus, in dies singulos de controuersijs ad se relatis iudicium tulit. Talis Phileas etiam, Thmuiten-

4. FEBRUAR.

Philorom.

Phileas Epi-
scopus.

sis ecclesiæ episcopus, vir planè cùm in ciuilibus patriæ institutis & Ecclesiæ ministerijs valdè præstabilis, tum philosophiæ disciplinis eximius. Isti duo, cùm permulti & cognati & alij amici eos obsecrassent, cùm præterea viri primarij, qui cum imperio erant, orassent, cùm ipse iudex deniquè hortatus esset, vt suis ipsorum caperent misericordiam, liberorumque & vxorum curam ducerent, nequaquam eiusmodi virorum precibus aduci poterunt, vt vitæ cupiditate aliqua ex parte delectarentur, & diuinas leges de confessione & negatione Seruatoris nostri penitus contemnerent: sed virili animo & mentis digna philosophis, immò verò pia & digna Deo, contra omnes iudicis minas, contra contumelias fortiter se opposcentes, ambo capitibus abscissis abirent è vita.

Abiit è
vita.
Cap. 11.

Sed quoniam Phileam, propter humanioris literaturæ notitiam, crebro hominũ sermone prædicatum diximus, ipse suis ipsius in ea re locuples testis accedat, & partim seipsum, quãnam tandem fuerit, ante oculos cuiusque proponat: partim martyria, quæ eius ætate Alexãdriæ contigerint, accuratiùs multo, quàm in nostra situm est potestate, narret his verbis, quæ quidem ab ipsius literis, ad Thmuitas perscriptis, petita sunt: Beati martyres, qui apud nos occubuèrunt, præclara illa exempla, monita salutaria & insignes præceptiones, in diuinis & sacris literis nobis ad imitandum propositas, nulla ex parte contemnescentes, oculos animi in Deum omnium effectorem exquisitè intendebant, & mortem pro pietate oppetere secum statuentes, mordicis suæ vocationi adherescabant. Ac quoniam isti sancti martyres, Christi insignibus decorati, Dominum nostrum Iesum pro nobis hominis naturam induisse pro certo cognouerant, vt omne peccatum radicitiùs extirparet, & viatica nostri itineris, ad vitam æternam suscepti, nobis suppedicaret. (Non enim rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: sed seipsum exinanivit, formam serui accipiens, & habitu inuentus est vt homo: humiliavit seipsum vsque ad mortem, mortem autè crucis) isti, inquam, idcirco meliora dona æmulantes, omnem cruciatum, omnia suppliciorum genera, quæ poterant excogitari, non semel, sed iterum atque iterum sustinuerunt. Atque præ omnibus satellitum terroribus, quos laborabant non verbis solum, sed rebus ipsis obnixè eis iniicere, non demiserunt animos,

Ex Epistola
Phileæ,
scripta ex
carcere, de
martyribus
Alexãdriæ.

Phil. 2.

Bbbb 3 neque